

ขอพิศ

๙.๙.๙

I sofa you

Ep 0

๐๑๐

Prologue

มนุษย์เราจะรู้เพศตัวเองได้ตั้งแต่ตอนไหน
 ทว่าการแพทย์บอกเอาไว้ว่าสามารถอัลตราซาวนด์ดูได้ตั้งแต่ตอนอยู่ในท้องแม่ ที่ช่วงอายุครรภ์ประมาณ 12-20 สัปดาห์ แต่จะพูดไปในทางนั้นก็ดูเนิร์ดเกินไปหน่อย
 ผมคิดว่านั่นอาจเป็นคนละความหมายกับสิ่งที่สงสัย เพราะผมกำลังพูดถึงเพศสภาพ

ไม่ใช่ Sex แต่คือ Gender

ซึ่งว่ากันตามจริงแต่ละคนก็คงมีช่วงเวลาที่ค้นพบตัวเองช้าเร็วแตกต่างกันไป บางคนรู้ตั้งแต่จำความได้ บางคนเพิ่งถึงบางอ้อก็ตอนที่เปลี่ยนค่านำหน้าไปแล้วหลายปี ส่วนตัวผมเองมามั่นใจเอาก็ตอนพ้นวันเกิดปีที่สิบเจ็ดไปแล้ว
 จะว่าช้าก็ช้า จะว่าเร็วก็เร็ว
 แล้วมันก็ใช้ว่าจะเปิดเผยกันได้ง่ายๆ เสียที่ไหน ถึงจะบอกว่ายุคนี้แล้วอะไรๆ ก็เปิดกว้าง ดูต่างประเทศซิเขาไปถึงไหนๆ กันแล้ว สุดท้ายพอคิดจะบอกพ่อกับแม่ปากมันก็สั่นขึ้นมา อันที่จริงยังไม่ต้องข้ามขั้นไปถึงลาสต์บอสหรืออก แค่บอกเพื่อนสักคนนี่นอนยกเท้าก่ายหน้าผากคิดไปคิดมาอยู่เป็นเดือน แต่ถึงอย่างนั้นหากจะพูดว่ามั่นใจก็คงไม่เต็มปากเท่าไร
 จะบอกว่าตัวเองเป็นเกย์ก็ดูซัดๆ เพราะอาทิตย์ที่แล้วยังหันคอแหกคอกตอนเห็นน้องซึนก็ศึกษาฝึกงานสาวสวยแผนกช่างๆ เดินผ่านอยู่เลย ใจ้ความ

สนใจที่มีต่อเพศตรงข้ามมันก็ยังไม่ได้หายไปสักนิด ปากอึมๆ ออกใหญ่ๆ ขา
สวยๆ นั้นน่าจะยังเรียกความสนใจจากผมได้โข แค่มองก็เหมือนจะมีแรงทำงาน
ได้อีกเป็นต้น

เพราะแบบนี้ผมถึงคิดว่าตัวเองไม่ได้ชอบใครที่เพศหรือก

ไม่ใช่ว่าชอบผู้ชาย

จำกัดความอะไรให้เพศสภาพตัวเองไม่ได้เลย

ผมก็แค่ชอบเขา

แค่ชอบเขาเท่านั้นเอง

.
. .
.

ขนาดตัวผมเองยังกินเวลาไปสิบเจ็ดปีกว่า

แล้วคนตรงนั้นล่ะ... ต้องใช้เวลาเท่าไรถึงจะรู้

ซึ่งที่ว่ารู้นะไม่ใช่แค่อีกฝ่าย แต่หมายถึงผมด้วย

จะสมหวังหรือกินแห้ว ก็คงต้องรอให้เด็กมันโตจนรู้ตัวเสียก่อน...

ใช่ไหมล่ะ

Ep 1

๐๐๐
เคยสนิท

ชายหนุ่มคิดว่ากระเป๋าแล็ปท็อปสีดำปักตัวอักษรเป็นชื่อเล่นตัวเองที่เพิ่ง
ซื้อมาจากห้างไอทีออฟฟิศเมื่อไม่กี่วันก่อนสอดไว้ใต้แขน พยายามหนีบแก้วกาแฟ
มาดื่มอีกใหญ่ ใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีในการสลับมือไปหยิบปากกามาเขียนใส่
กระดาษโน้ตที่วางอยู่ตรงโต๊ะอาหาร

'วันนี้กลับดึกโคตรๆ ไม่ดื้อ'

เขียนได้แค่นั้นก็ต้องชะงักเมื่อเห็นกระดาษที่วางอยู่ข้างๆ เข้าก่อน

'รู้ว่าคุณกำลังเขียนโน้ตอยู่ หรืออาจจะเขียนเสร็จแล้วก็ไม่รู้แหละ
แต่จะบอกว่าที่หลังหัดเช็กโทรศัพท์หน่อย ถ้ายังมาเขียนโน้ตได้แบบนี้
แสดงว่ายังไม่ได้รับสายแม่'

คุณนายกำลังโทรหาอยู่แน่ๆ

ปล. รัชชะ

น้ำ'

วายุเลิกคิดเมื่ออ่านข้อความยาวๆ จบ ตบกระเป๋ากางเกงหาโทรศัพท์
มือถือ ก่อนจะถอนหายใจเมื่อพบว่าลิ้มไว้ตรงที่ซาร์จแบตเตอรี่อีกแล้ว ก้าวเท้ายาวๆ

เข้าไปในห้องนอนตึงสายสีขาวออกจากกันมือถือ เห็นจำนวนมิศคอลลด์ แล้วเสียวสันหลังวาบ หลุดสะดุ้งตอนโทรศัพท์เครื่องบางสีดำสั้นครี๊ด

"ครับแม่"

[อยู่ในไหนคะลม]

"กำลังจะออกจากบ้านแล้วครับแม่ นี่ลมเพิ่งรู้ว่าน้ำออกจากบ้านไปแล้ว ไหงวันนี้มันออกเข้าจัด"

[เรียกพี่ว่ามันอีกแล้วนะคะ] ปลายสายตำหนิ [แล้วไม่ต้องมาบ่น เปลี่ยนเรื่อง แม่บอกแล้วทำให้รับโทรศัพท์บ้าง โทรไปที่สายเห็นหรือเปล่าคะ]

"ลมลืมไว้หัวเตียง โทษครับแม่ ว่าแต่แม่มีอะไรเปล่า"

[แม่จะบอกว่าวันนี้ไปปรับห้องข้าวที่โรงเรียนด้วยนะคะ]

"ทำไมให้ลมไปปรับอะ ลมไม่ได้กลับบ้านใหญ่นะวันนี้"

[แม่อีกไม่ได้ให้ลมกลับบ้านใหญ่ค่ะ]

"แล้วให้ลมไปส่งน้องก่อนเหอคือวันนี้ลมงานเยอะมากกกก" ลากเสียงยาว เป็นการย้ำความเยอะของงาน "ให้น้ำไปได้ปะแม่"

[แม่ถ่าน้ำแล้วค่ะ วันนี้มีเคสพิเศษตอนเย็น]

"ลมก็งานเยอะเป็นพิเศษเหมือนกัน"

[นอกจากลมก็ไม่มีใครสะดวกแล้ว]

"ปกติก็กลับเองได้อะ ทำไมอยู่ๆ วันนี้ต้องไปปรับ" วายูถามกลับ เดินเร็วๆ ไปหน้าบ้าน หยิบรองเท้าผ้าใบคู่ประจำจากชั้นวางโยนลงพื้น สอดเท้าลงไป ลวกๆ เคาะปลายเท้าให้สั้นเข้าที่ ใช้ไหล่หนีบโทรศัพท์ไว้แนบหู มือก็วุ่นวาย อยู่กับการล็อกประตู

[แม่จะให้น้องไปอยู่กับพวกเราที่บ้านเล็กค่ะ]

"อ่า..." ชายหนุ่มครางเสียง สมารถใจจ่ออยู่กับกัญแจ พอดล็อกสำเร็จ ก็ชะงัก "ว่าไงนะครับ?" ตกใจแทบไม่ทัน

[ไม่ต้องตกใจเยอะค่ะ แม่ไม่มีเวลาอธิบาย ไปถามรายละเอียดกับน้ำ เองเอง]

"อัยแม่ ไม่ได้ดี จะให้น้องมาอยู่กับลมได้ยังไง"

[แล้วทำไมจะอยู่ไม่ได้ล่ะคะ ไม่รู้แหละ วันนี้สี่โมงลมไปรับน้องที่โรงเรียนด้วย ที่เหลือไปถามน้ำเอาเอง แม่จะขึ้นเครื่องแล้ว ห้ามลืมเด็ดขาดนะคะ] คนเป็นแม่ย้ำคำเสียงเข้ม ก่อนจะกดวางสายไปโดยไม่เปิดโอกาสให้ลูกชายได้โต้แย้ง

วายุอ้าปากค้าง ดิ่งโทรศัพท์ออกมาดูให้แน่ใจว่าอีกคนวางสายไปแล้ว สบถเบาๆ ก่อนจะคืนเอากุญแจรถออกจากกระเป๋า เริ่มต้นตอนเช้าด้วยความวุ่นวายแบบนี้ ทั้งวันคงบันเทิงน่าดูล่ะ

"สวัสดีครับพี่ดี" วายุยกมือไหว้หัวหน้าทีม เมื่อเปิดประตูเข้าไปส่วนของแผนกตัวเอง

ชายวัยกลางคนที่ดูอ่อนกว่าอายุจริงหันมามยิ้มให้ "ว่าไง เมื่อคืนกลับกี่โมง"

"เที่ยงคืนครับพี่" วายุหัวเราะ "ส่งไปนอนไปรอบสุดท้าย เดี่ยวรอทางอื่นที่เรียมาสรุปอีกที"

"แล้วงานโรงแรมที่หัวหินถึงไหนแล้ว"

"ยังดราฟต์แรกอยู่เลยครับ เดี่ยวบายๆ ผมให้พี่ดู"

"ทันหรือ เย็นๆ หน่อยก็ได้"

"วันนี้ผมต้องขอกลับเร็วหน่อยอะครับ พอดีมีธุระด่วน"

"แล้วจะเข้ามาอีกไหม"

"คงไม่ได้เข้าแล้วครับ"

"ลองดูแล้วกัน" อีกฝ่ายว่า "ถ้าไม่ทันก็ส่งให้พี่ดูทางเมลคืนนี้ก็ได้"

"โอเคครับพี่"

ศิลายิ้มรับ หันไปสนใจหน้าจอคอมพิวเตอร์ต่อ ในขณะที่เดียวกัน เด็กจบใหม่ก็เดินไปนั่งโต๊ะตัวเอง พลังยกมือไหว้ทักทายพี่ๆ ในแผนกไปด้วย

ดินน้ำลม (3)

10:32

Wayu-L
น้ำ
มาคุยกันดี

10:36

@Tara-N

Tara-N
อะไร
ไม่ทำงาน?

Wayu-L
ทำ
เล่นไลน์ในคอมฯ
แต่ไม่ใช่เรื่องที่จะคุย

Tara-N
เหมือนจะรู้เลยว่าเรื่องอะไร

Wayu-L
โหง่ข้าวจะมาอยู่บ้านเล็ก
โหง่ลมต้องไปรับ
?????

Tara-N
ใจเย็นๆ
ต้องรู้เดี๋ยวนี้เลยไง
น้ำทำงานเนอะ
ไม่ได้เล่นคอมฯ ทั้งวันเหมือนลมปะ

Wayu-L
 ตบปาก
 งานลมทำคอมฯ
 ไม่ได้เล่น

Patapee-D

น้องข้าวจะมาอยู่บ้านเล็กหรือ
 คิดถึงแฮะ
 ไม่ได้เจอนานแล้ว

Tara-N

คืนก็กลับมาบ้านดิ
 ตั้งแต่เมียท้องนี้ไม่กลับมาเลยนะ
 น้องนุ่นไม่ต้องคิดถึงกันละ

Patapee-D

ทำมาเป็นบ่น วันก่อนเพิ่งเจอกัน
 ให้ดินอยู่กับเมียบ้างเหอะ
 แค่ทำงานก็กินเวลาไปทั้งวัน

Tara-N

สาขาใหญ่ก็งานเยอะหน่อยนะ
 ผู้ๆ นะคุณปฐพี

Patapee-D

น้ำลองย้ายไหมละ
 หรือจะไปทำที่ชลกับพ่อแมก็ได้นะ

Tara-N

ตรงนี้ดีแล้วครับ
 น้ำเป็นเด็กเมือง
 รักอากาศเป็นพิษ

Wayu-L

ก็คือข้ามลมไปเลย

ขอบคุณ

Patapee-D

อ้าว เด็กกราฟิกมาอยู่ในแฮตนี้ได้ไง
บ้านนี้เขาตระกูลหมอฟันกันหมดปะ
ซีว

Wayu-L

คือจริงๆ ทيوبิกของลมไม่มีดินตั้งแต่แรกปะ

ใครเชิญมาถามก่อน

@Tara-N ตอบลมดี

Tara-N

เออน่าไว้ค่อยคุย น้ำไม่ได้วางนะ
เขาเป็นว่าน้องข้าวจะย้ายมาอยู่ด้วย
สี่โมงไปรับน้องที่โรงเรียนน้องยังมาบ้านเล็กไม่เป็น
ตามนี้
แยก

Patapee-D

ไม่ใช่หมอฟันก็เหนื่อยหน่อยนะ

Wayu-L

อียังวะะะะ

"เป็นไรไอ้ลม หน้ายุ่งฉิบหาย"

เสียงของเพื่อนสนิทตัวแสบที่ตามมาสมัครงานที่เดียวกันเรียก
ความสนใจจากคนที่กำลังขมวดคิ้วให้คอมพิวเตอร์หันมอง "สายนะมึง"

ไบรท์โคลงศิระชะ ทรวดตัวลงนั่งที่โต๊ะทำงานข้างๆ "รถติดจ้า"

"ได้ข่าวมิ่งนั่งรถไฟฟ้า"

"เออน่า ทำเป็นลืมนั่งมิ่งอะ"

"รูบับตรไม่ทันก็โดนหักตั้งคัลละวะ" วายูยิ้มมุมปาก "ระวังสิ้นเดือนเงินเดือนมิ่ง

กลายเป็นเงินทอน"

"แค่นี้กูยังจนไม่พอเหรอก"

"ก็คิดงั้นนะ มาสายเหมือนเงินเหลือ"

"ไม่เป็นไรอที่กูเพียบ" คนตาดียักไหล่ "คืนนี้ก็ยาวไปครับ"

"กูไม่ยาวด้วยนะ ต้องไปปรับข้าว"

"รับน้องข้าว?" ไบรท์เลิกคิ้ว "รับไมวะ"

"ไม่รู้ แม่กูบอกจะให้มาอยู่กับกูแล้วก็น้ำ ยังไม่บอกเหตุผล"

"มาอยู่บ้านเดียวกับมิ่งอะนะ"

"เออ" วายูตอบกลับ ขณะเดียวกันมือก็คลิกเมาส์ทำงานไม่หยุด

"อยู่บ้านใหญ่มาตั้งนาน ไม่เพิ่งมาย้ายวะ ม.หก แล้วด้วยปะ"

"อืม ปีสุดท้ายแล้ว"

"จะว่าไปไม่ได้เจอนานแล้วนะ ตั้งแต่ตอนไหนวะ" อีกฝ่ายเคาะนิ้วกับโต๊ะ

ระหว่างนี้

"ปิดเทอมที่แล้ว"

"เออตอนไปเที่ยวบ้านมิ่ง นานลัดๆ"

"อย่าว่าแต่มิ่งเลย กูก็ไม่ได้เจอเหรอก"

"ก็มิ่งไม่กลับบ้านไหนเลยนี่หว่า"

"ไกลฉิบหายเหอะ บ้านเล็กชัรบรถครึ่งชั่วโมงก็ถึงออฟฟิศละ" ถ้าจะต้อง
กลับบ้านใหญ่บ่อยๆ แล้วแม่จะซื้อบ้านนี้ให้เขากับน้ำเพื่อจะได้เดินทางง่ายขึ้น
ทำไม "ชีวิตกูสบายขึ้นเยอะ"

"แล้วน้องมันไม่เหงาแย่เหรอวะ เมื่อก่อนพวกมิ่งสนิทกันจะตาย"

คำถามนั้นคนฟังไม่ได้ตอบ ทำแค่แค้นยิ้ม แล้วลากสายตาไปมาอยู่ที่

หน้าจอคอมพิวเตอร์

๔.๑.๑

ชายหนุ่มขี่รถมาจอดรออยู่ที่ริมกำแพงบริเวณประตูด้านข้างของโรงเรียน เขาเหลือบตามองนาฬิกา ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพิมพ์ข้อความส่งหาคนที่มารอ บอกให้รู้ไว้ว่ามาถึงแล้ว นั่งไปสักพักก็เริ่มเห็นนักเรียนมัธยมทยอยเดินออกมาจากประตูเหล็กที่เพิ่งเลื่อนเปิดออกกว้าง

ไม่นานจากนั้นคนคุ้นตาก็เดินพ้นหลังกำแพงออกมา เจ้าตัวหันมองรถหรือตามองจนแน่ใจแล้วถึงได้วิ่งมาเปิดประตู

"..." เด็กหนุ่มยกมือไหว้เขา ไม่ได้พูดอะไร

วายุเหลือบตามอง "หิวเปล่า"

"ไม่หิว"

"แล้วจะหิวตอนไหน"

"เพิ่งสี่โมง ปกติกินข้าวเย็นตอนห้าโมงครึ่ง"

"จะแวะห้างปะ กว่าจะขับไปก็คงถึงเวลาพอดี ตอนนี้อรุดิต"

"ยังไงก็ได้"

"ครับด้วย" วายุเอ่ยปาก และสังเกตเห็นว่าตัวคนข้างๆ กระตุก

"ยังไงก็ได้ครับ" เสียงกระแทกเสียดด้วย

"งั้นก็แวะ" สรุปลงแล้วก็เคลื่อนรถออก

คนขับเขี่ยมมือไปเปิดวิทยุเพื่อทำลายความเงียบในห้องโดยสาร เสียงเพลงทำให้บรรยากาศดูดีขึ้น เพราะคนข้างๆ เล่นเสียงเป็นเป้าสาก รวากับไม่ได้เอาปากกลับมาจากโรงเรียนด้วย

ทั้งที่เมื่อก่อนพูดเก่งขนาดนั้นแท้ๆ

แต่มันก็นานแล้วนะ... ใช่ว่าเวลาที่พวกเขาสนิทกันมากๆ นะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)